

TROMMELVLIES 36:

Gabbers en andere bedreigde diersoorten

Het was op z'n minst een groot muzikaal succes, ons jaarlijks weerkerende, grootscheeps aangepakte familieweekend, afgelopen weekend in het Belgische Castelré (het is heus niet zo dat we met z'n ruim vijftigen in Nederland in geen enkele kampeerboerderij meer terecht kunnen hoor, wegens ophoping van emballage, wangedrag en glasbakoverlast of zo, dat niemand dat gaat denken, maar het ligt gewoon lekker afgelegen).

De organisatie had kosten noch moeite gespaard. Ze hadden bijvoorbeeld de enige echte Ali B. zover weten te krijgen om voor ons te komen optreden (werkelijk waar!), met tweelingzus! Het gelegenheidsduo presenteerde een dampende, eigentijdse vertolking van de vaderlandse klassieker *Twee reebruine ogen*.

En of dat nog niet genoeg was, waren ook de opgedofte holstampers van Village People wervelend van de (verkleed)partij om hun aloude discohit *YMCA* te playbacken. Bij nader inzien bleek het hier echter om een vijftal neven te gaan, voor de gelegenheid verkleed als nichten, compleet met wriemelende wirwar van hangsnorren, borsthaar en bossen schaamkrullen, waarbij het onduidelijk was waar het ene haar ophield en het andere weer begon, en ook acts als Party Animals (ja sorry, door het vele bier had ik niet gelijk in de gaten dat ik dat zelf was, samen met mijn zoon en schoonzoon, gekleed in foute trainingspakken ouderwets hakkend op minstens 250 bpm) en Kus bleken achteraf gewoon verklede familieleden te zijn die een geluidloze imitatie deden op de tonen van een meegebracht cd'tje. Hoewel ik eerlijk moet zeggen dat sommige meemimende amateurs meer uitstraling hadden dan menige oorspronkelijke artiest, ofschoon het natuurlijk ook zo kan zijn dat ik niet volkomen objectief oordeel. Na een ternauwernood in de kiem gesmoord omkoopschandaal mocht ik namelijk ook al niet in de jury van de playbackshow plaatsnemen, zodat het er naar uitziet dat ik voorlopig mijn enorme havanna's zelf zal moeten aanschaffen.

Om 's morgens mijn geleidelijk weglekkende kater muzikaal wat te laten begeleiden, had ik mijn afgeladen volle mp3-speler meegenomen. Met de fantastische nieuwe van Radio 4, The Spinto Band, wat jazz en veel gekoesterd ouds (Tom Waits, vanzelfsprekend Dalbello's *Whōmānfoursāys*, en alles van Godley & Creme). Maar aangezien het ritme van de muziek niet altijd synchroon liep met het valse harmonieorkest in mijn hoofd heb ik weinig gebruik gemaakt van de 20 gig gebundeld geluid.

Toch had ik haar graag nog even horen zingen. Live. Maar helaas, het zat er niet in. Dan zal ik toch even moeten wachten tot vaderdag, als ze met haar bigband weer twee optredens verzorgt in het Beeklustpark in Almelo, die dochter van me. U weet wel, die met die strot.

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: playbackend *Everything's in question* van Radio 4 (maar *Tainted love* van Soft Cell mag ook).